

DES '85

BILAG

TF

OPPLEGGET FOR LAGSMØTET OM KK

STARTSKUDET FOR KK-ÅRET -86

Innen 25.januar 1986 skal alle partilag ha starta på KK-året i form av det obligatoriske lagsmøtet over temaet. dagsorden til møtet skal inneholde disse to sakene i oppsatt rekkefølge:

a) En diskusjon på og vedtak om lagets planer for KK-året. det forutsetter at lagstyret eller ei spesielt nedsatt gruppe legger fram skriftlig forslag til hvordan ei sånn kampanje skal drives i laget. dette bør sendes ut med sakspapirene, og møtet må fatte vedtak om opplegget.

Planmål for abonnement, løssalg, salgssteder (bl.a. arbeidsplassalg) og støttingen vil bli gitt laget før møtet fra Distriktsstyret.

b) Hoveddiskusjon om KKs redaksjonelle linje.

Her vil vi legge fram noen punkter som diskusjonen bør ta opp til vurdering, samt noen tips om forbedelser.

KK MÅ TJENE PARTIETS STRATEGISKE PLANER

Når laga skal diskutere KKs redaksjonelle linje, åpner det for å utvikle debatten i vidt forskjellige retninger. det kan være på sin plass å trekke fram et grunnleggende kriterium for en slik debatt, nemlig at laga og medlemmene bør vurdere hva slags avis KK må være for å tjene partiets strategiske planer. Lagsmøtet bør derfor legge

fram forslag til endringer som kan bedre avisa, men slike forslag må samtidig prøve å forholde seg til de rammene KK stort sett jobber innafor m.h.t. bemanning og økonomi.

En av de store sakene på partiplanen for 1986 er "den store kapitalismediskusjonen". KK er det redskapet som skal gjøre våre standpunkter kjent, som skal sikre at dette blir et av de store norske debatterne i året som kommer. det er KK mer enn noe annet som kan sikre at vår politikk kan bringe oss på banen, i angrepsposisjon! Hvordan mener laget at KK best kan takle ei sånn oppgave?

Debatt i KK i januar

Ved sida av det materialet dere finner om avisa i dette heftet, vil det også komme en åpen debatt i avisas egne spalter fra den andre uka i januar, der temaet blir Klassekampens redaksjonelle linje. Dette vil bidra til en mer intens debatt i partilaga, og det vil også trekke mange interesserte utafra partiet med i denne viktige diskusjonen.

2. Klassekampen felles organisator som sprer standpunkter

Når det skal drives slike "studier" og sammenlikninger mellom KK og andre aviser, kan vi lett havne i fella med å konkludere at "KK skriver ikke om det og det", eller

3. Målgrupper og kontrakt

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2012

at "Dagens Gang" skriver mye bedre om et bestemt tema. Det kan så godt være, men kvaliteten på ei avis er ikke summen av kvantiteten. Noen eksempler som belyser dette er hendingene i høst omkring Israels bombing av Tunisia og Achille Lauro-affæren. Dagen etter Israels massedrap (mellom 70 og 150 mennesker) for å uskadeliggjøre PLO-ledelsen, skreiv riktignok Dagbladet en leder som fordømte handlinga, men førstesida var dekket av Diana Ross ankomst til Norge. Ikke et ord om Tunisia på side 1! Da den amerikanske jøden Klinghofer ble drept av palestinerne ombord på Achille Lauro hadde Arbeiderbladet en leder der Finn Graffs tegning framstilte et dødningehode under et "PLO-sjal" dekket med hakekors. Innholdet i lederen var nesten like ille. Klassekampen var den eneste avisa som prøvde å sette de to hendingene i sammenheng, påvise det forskrudde misforholdet i pressas reaksjoner på de to hendingene.

Andre eksempler kan være Syd-Varanger-aksjonen, den engelske gruvestreiken eller Fri og uavhengig fagbevegelse. KK har vært den eneste avisa som har klart å gi folk en politikk for FUF. Til og med Ny Tid som i sin tid "fikk saka" fra Leif Furre sjøl, har ikke klart å gjøre dette til mer enn en overflattisk kamp mellom ulike maktgrupperinger i Jern og Metall; i beste fall har det dreid seg om "for og mot demokrati". det er bare gjennom KKs kommentarer og intervjuer (f.eks. med klubbsekretæren på Stord og klubbformannen på Ankerløyen i Florø) at FUF har stått fram som en grunnplansbevegelse med et politisk grunnlag, og hvor KK har fungert som en felles organisator for disse ideene. Likedan med Syd-Varanger og gruvestreiken i England, hvor KK har vært et enslikt talerør for den konservative støtta.

Noe nytt i KK-arbeidet er begrepet "målgruppe" slik det er brukt i artikkelen i heftet. Bruk ideene til å prøve å definere for dere sjøl, for avdelinga som helhet, eller for enkeltkamerater hva slags nedslagsfelt dere vil prioritere på deres sted. det er viktig å prøve å differensiere her. F.eks. kan det være en stor arbeidsplass der det kan være lurt å "dele massene i tre" som Mao gjorde, eller rette framstøtet mot tillitsvalgte i fagforeninga, mot yngre ansatte osv.

Her kan det være på sin plass med en viss nøkternhet, sånn at en ikke reindyrker metoden for langt. Det er f.eks. fra leserundersøkelser kjent at KKs største leser-yrkesgruppe er lærere. dette kan ikke forklares ut fra avisas prioritering av "lærer-stoff", men må snarere tas som uttrykk for at denne yrkesgruppa er generelt samfunnsengasjert, og finner dette allsidige stoffet i KK. Denne allsidigheten må opprettholdes, også i spredninga av avisa.

"Kontrakt" er et annet nytt begrep. det er et forsøk på å knytte partiavdelinger og kamerater mer konkret til avisa sentralt for å utnytte gjensidig fordelene ved at KK omtaler stoff innretta på en bestemt arbeidsplass, et lokalsamfunn, ei yrkesgruppe, en bransje m.m.

Når reportasjer og serier av sånt slag skal komme, må partiet påta seg å spre avisa maksimalt på relevante salgsteder, drive systematisk abonnentverving. Det er slike gjensidige avtaler som er "kontrakt".

4. En metode for å forberede diskusjonen på den redaksjonelle rolla:

I god tid før møtet skal noen

lagsmedlemmer ta for seg KK og to andre riksaviser/lokal hovedavis for ei uke. Oppgaven blir å vurdere KK i forhold til disse avisene: Hva er KKs styrke og svakheter? Hva slags stoff behandles i KK, hva behandles ikke: Kan KK vurderes i forhold til andre aviser på saker som

- faglig, kvinne, utenriks, kultur, nyhetsstoff, partiprofil (Dette er ment som eks. Også andre områder kan sjølsagt vurderes).

Vurderinga skal legges fram til

diskusjon på lagsmøtet.

Laget må kort prøve å komme fram til ei vurdering som seinere oversendes KK-redaksjonen.

Vi går også inn for at lagsmedlemmer som ikke sammenlikner KK med andre aviser spør 2-3 som leser KK fast om deres syn på avisa: styrke/svakheter/hva de ønsker mer av/hva syns de er mindre viktig?

Materialet fra denne undersøkelsen kan også brukes som grunnlagsmateriale for en samla vurdering av avisa.

OVERSIKT OVER KK - ÅRET

- des-85 : DS-diskusjon om KK-året. Tillemping av avdelingsmøtet om KK-året.
- jan-86 : Obligatorisk avdelingsmøte om KK-året.
18.januar. Start på KKs vinterkampanje. Målsetting 1200 abb. Går til 23. mars.
- feb-86 : Utbygging av KK-støttingen. Offentliggjøringa av hvilket prosjekt pengene skal gå til. Målsettinga er å utbygge støttingen med 50% nye bidragsytere.
- mars-86 : 8.mars. Verve- og løssalgs-offensiv.
23.mars. Avslutning av vinterkampanja.
- mai-86 : 1.mai. Verve- og løssalgs-offensiv.
- mai/juni-86 : Systematisk fornyingsarbeid.
Arrangering av lokalkorrespondentkurs. DSene må bestemme hvem som skal sendes på kurset.
Partikonferanse for DSenes KK-ansvarlige. Oppsummering av KK-året så langt. Planene framover.
- juli/aug-86 : Sommerleirene. Diskusjon om KK og KKs redaksjonelle linje. Politisk KK-verksted.
- aug-86 : Stor høstoffensiv. 25.august. Start på KKs høstkampanje. Målsetting 2000 abb.
Arbeidet med KK må bli et større punkt på avdelingsmøte. Oppsummere. Planer og tiltak for videre arbeid.
- sept-86 : Kampanje.
- okt/nov-86 : Forberedelse av julemesser.
- des-86 : Avslutning av KK-året.
Flere og større julemesser enn tidligere.

LØSSALG- OG ABONNEMENTUTVIKLING

AVISA SELGER IKKE SEG SJØL

1983 var vårt beste KK-år. Høsten -83 hadde vi sideutvidelsen til 20 sider daglig. utvidelsen slo veldig godt an, og sammen med godt arbeid mange aktivister blei høstkampanjen den beste de siste 5 åra. Målsettinga var 1200. Vi klaret 2012 på 12 høstuker. Det var ekstra lett å verve den høsten, ikke minst takket være sideutvidelsen. Mange partikamerater, særlig blant dem som driver lite KK-arbeid sjøl, fikk illusjoner om at nå var KK endelig begynt å selge seg sjøl. Advarslene mot dette var mange. Blant annet advarte KK-konferansen høsten 1983 mot dette synet.

FORNYINGSARBEIDET EN NØKKEL

Framgangen varte ikke lenge. Ei dårlig vinterkampanje samt manglen de fornyingsarbeid er klare årsaker til at abonnementskurven begynte å peke nedover. I mai lå vi ca. likt med 1983, og i løpet av 4-5 måneder var vi det renne ut av henda på oss. Et klart eksempel på at fornyingsarbeid er helt nødvendig for å holde på resultata som oppnås i kampanjer.

FLERE KK-AKTIVISTER

Den negative tendensen fortsatte høsten -84. Rogaland var eneste fylke som viste motsatt trend. KK-

konferansen høsten -84 diskuterte årsakene til dette og pekte på at: "Både når det gjelder det faste løssalgssarbeidet, abonnementsverving og innsatsen i partikampanjene, så er det fortsatt bare et mindretall av partikameratene som jobber med avisa".

Den negative tendensen har fortsatt. For landet som helhet ligger abonnementsnittet for de 10 første månedene 140 under samme periode i 1984. Verre er det at høstaksjonene har gått alarmerende dårlig. Vi klarte bare 1097 mens målsettinga var 1500. Dette ser vi klart på abonnementskurven. Etter stoppen 8.11. ligger antall dagsavisabbonnenter 250 under fjorårets tall. Vi holder på å komme med ryggen først inn i KK-året. Det må få alarmklokkene til å gå.

LØSSALGET

Løssalgssvikten første halvår -85 er minst like alarmerende. Nedgangen i forhold til første halvår -84 er 12 955 solgte aviser eller 20%. Oslo har alene en tilbakegang på 5744 aviser i denne perioden. Er det så ingen lyspunkt? Jo, de fins. Både i Telemark, Aust-Agder, Rogaland, Troms og Finnmark gikk fram i forhold til ifjor. Røssland og co i Alta solgte første halvår 1280 aviser, et ukesnitt på 51. Følgende fylker har solgt mindre enn Alta:

Østfold 1176
Oppland 830
Aust-Agder 809
Sogn og Fjordane 927
Nord-Trøndelag 893
Høgeland 1188

Rolf Ut, i Oslo, tillitsmann på Kværner og en travel kar, har solgt mer på et halvår enn Horten. Og Horten har ikke solgt dårlig - 687 mot Ut vel 700.

RV på Hitra i Sør-Trøndelag har solgt halvparten av Blindern Universitet.

Se tabeller

på midtsidene

!

KK's redaksjonelle linje

Av Sigurd A

En debatt om Klassekampens redaksjonelle linje – og utviklinga av den – er viktig for avisas innhold og profil. Den bør gi et godt grunnlag for de tiltakene som trengs for å skaffe flere lesere. Jeg skal her prøve å gi noen stikkord til denne diskusjonen.

Klassekampen er og skal være partiets avis. Det betyr ikke bare at AKP(m-l) eier avisa og velger redaktøren. AKP(m-l) har behov for ei avis som avslører utbytting og undertrykking, øker folks politiske bevissthet og inspirerer til politisk arbeid og klassekamp. Forutsetninga for dette er nære forbindelser mellom partiet og redaksjonen.

Da dagsavisas startet ble dette forsøkt løst gjennom et redigeringsdirektiv som ga fast påbud om bestemte typer stoff og prioriteringer. I praksis fungerte det som ei sekterisk tvangstøye. Det var riktig at dette direktivet

ble trukket tilbake og vi ønsker det heller ikke gjeninnført i en «moderert» utgave. De redaksjonelle prioriteringene er underlagt redaktøransvaret og innfor politiske rammer er redaksjonell sjølstendighet en forutsetning for å gjøre en profesjonell journalistisk jobb.

Men dette forutsetter flere ting. Det stiller store krav til redaksjonen mht politiske kunnskaper, engasjement og yrkesdyktighet. Avisa må løpende vurdere egne planer i forhold til partiets planer og oppgaver i klassekampen. Redaksjonen og partiets utvalg på ulike felt må ha et fast organisert samarbeid.

beid for å diskutere stoffideer og felles «driv» av ulike saker. Samarbeidet mellom f.eks. Faglig Utvalg og redaksjonen når det gjelder kampen for en fri og uavhengig fagbevegelse er et aktuelt eksempel. Kvinneutvalget og avisa har gjort tilsvarende positive erfaringer. Det siste året i avisa har vært hardt på mange måter. Men jeg er ikke i tvil om at vi idag er bedre rustet til å løse disse oppgavene enn vi i praksis var for ett år tilbake.

En ressurs

I det redaksjonelle arbeidet er det viktig å se at partiet og avisas sympatisører rundt om i landet er en viktig ressurs for avisas utvikling. FU-lederen i partiet har nevnt et nyttig eksempel fra en landsmøte-prat med en NTB-journalist. Hvorfor dekker telegrambyrået så lite av det som skjer på arbeidsplassene, bl.a. sammenlignet med ei lita avis som KK? Unnskyldninga var at «vi kan ikke konkurrere med KK der, for de har jo 300 medarbeidere rundt om på arbeidsplassene!».

Det er idag en overdrivelse, men inneholder en sann kjerne. Avisa har utrolig mange lesere som har innsikt, tips og nyheter på ulike felt! Det gjelder på ulike typer arbeidsplasser, innafor fagbevegelsen, departementskontorer og ulike organisasjoner. En rekke ganger har samarbeidet mellom avisa og folk rundt omkring i landet ført til avsløringer som har blitt «riksnyheter». Blåasbestsaka, T-baneskandalen i Oslo og helsefarlige løsemidler er eksempler fra det siste året.

Det må være en målsetting på alle plan å styrke denne kontakten mellom partiet og avisredaksjonen. Den planlagte korrespondentkonferansen kan bli et viktig hjelpemiddel her, forutsatt at Distriktsstyrene finner fram til folk som kan bli faste «løs-medarbeidere» for KK.

Utfordringa

Det viktigste utfordringa for AKP(m-l) i det kommende tiåret er de dramatiske forandringene som er

knyttet til stikkord som sultkatastrofen, økologiske ødeleggelser, gjeldskrakk og konsekvensene av nye teknologiske og biologiske revolusjoner.

3. verdenkonferansen om disse spørsmålene i november har vært en enorm inspirasjon for hele ml-bevegelsen. Den ga oss økte kunnskaper og stilte nye spørsmål til debatt. Partiet følger opp med flere større diskusjoner om dette i 1986. Både Klassekampen og Røde Fane har her store oppfølgingsoppgaver. For avisa bør det kunne bety et langt sprang framover når det gjelder evnen til kritikk av det kapitalistiske systemet. Revolusjon er det eneste alternativet til hungersnød og fascisme. Bedre analyser gir kan også gi skarpere artikler om de daglige hendelsene; om flom og naturkatastrofer, krigsutbrudd og massearbeidsløshet.

I dagens mediabilde, der folk pumpest full av kjapp informasjon hvor katastrofer, opprør, fru Skorgans fødsel og Diana Ross sin siste forelskelse er like store verdensbegivenheter er det et enormt behov for ei avis som kan formidle informasjon på en kritisk måte. Arbeiderklassens liv, problemer og håp er stort sett et ikke-tema i nyhetsbildet (Som VG sa til klubben på STK engang de henvendte seg om ei sak som gjaldt arbeidsplassens framtid; — Ring oss heller når det skjer en annerledes nyhet, f.eks. hvis en katt forviller seg innafor fabrikkporten!).

Klassekampen har kommet et stykke på vei. Men vi trenger bedre og skarpere systemkritikk også utafor kronikkplass! Ikke som et påhengt «forøvrig mener vi at dette samfunn må styrtes». Når avisa er på sitt beste blir arbeidsplassreportasjen også en sviende, konkret agitasjon mot det kapitalistiske utbyttingssystemet. Akkurat som løsemiddelskader og andre arbeidsmiljøproblemer lærer folk noe om hvor lite arbeidsfolks liv er verdt når profitt stilles opp mot helse.

I 1986 bør vi nytte anledninga til å prioritere opp denne typen stoff, fra inn og utland. Klassekampen bør bli avisa der nyheter og avsløringer skrives sånn at folk også skjønner mer av framtida. Dette krever skolering og satsing i redaksjonen, akkurat som vi

vil trenge mye hjelp fra folk i og rundt partiet som sitter inne med informasjon på ulike felt. Å gjøre Klassekampen uunnværlig for de som vil forstå en verden i dramatisk forandring vil være det beste grunnlaget for en bevisst satsing på at avisa også skal bli mer lest.

Hvilken vei?

Klassekampen er bygd opp gjennom mange år og med kollektiv innsats. Titusener av folk har ytt en liten eller stor skjerv. Avisas venner og sympatisører er vår viktigste kapital. Både partiet og leserne krever av redaksjonen at den skal være profesjonell, beherske journalistikken som fag, kunne sikre innfallsvinkler og en presentasjonsform som formidler nyheter og politikk på en best mulig måte. At dette står i motsetning til å lage en skarp revolusjonær avis hører til de faste småborgerlige vrangforestillingene som bl.a. Dagbladet og Arbeiderbladet systematisk har prøvd å dyrke.

For «profesjonalisme» er et middel og gir i seg sjøl ikke noe svar på spørsmålet om «hvilken vei?». Det er en daglig kampoppgave å lage ei revolusjonær avis i et samfunn som er gjenomsyret av borgerlig og småborgerlig ideologi. Jeg har skrevet det før og gjentar gjerne at dette ikke er en sak som gjelder den enkeltes politiske moral. Problemet er at vi ikke får noe gratis, alt krever bevisste tiltak.

Også en avisredaksjon med revolusjonære politiske mål må bevisst prioritere og jakte på stoff fra arbeiderklassen dersom det skal prege spaltene. Det er helt andre ting som kommer «seilende på ei fjøl» via NTB, pressekonferanser o.l. initiativ. Akkurat som utbyttingas hemmelighet ikke framtrer direkte, den må avsløres. Kvinneundertrykkinga klarte vi først å gjøre til et prioritert tema etter en politisk kamp for feltet (og ei innsamling til det første årets journalistlønn på området).

Tradisjonisme

I debatten om KKs innhold er det vik-

tig å huske at det slett ikke er nok å telle spaltetimer og oppslag ut ifra emner. På mange områder der avisa har «forpliktelser» oppstår det lett bestemte konvensjoner. Vi reiser f.eks. til en arbeidsplass, intervjuer tillitsmannen, sjefen og noen på gulvet om en innskrenkning, med de vanlige bildene av folk ved kantinebordet eller i en jobbsituasjon.

Leserrapporter tyder på at vi er kommet for kort når det gjelder å bryte en tradisjonell framstillingsform sånn at stoffet engasjerer nye lesere. «Fred Olsen-serien ble i sin tid «slukt» fordi den ga et helt nytt perspektiv til nedleggelsene innafor Akerkonsernet. Sjølsagt er det sånn at alle slett ikke har interesse av å lese alt. Men i deler av vårt stoff er det en viss fare for at stoffet skrives og presenteres sånn at sjiktdeilinga blir unødvendig stor; kunstintervjuer for de spesielt kunstinteresserte, arbeidsplass- og tariffstoff for et spesielt tillitsmannssjikt, kort sagt returinformasjon til ulike grupper istedet for allsidige avsløringer med breiere appell. Også dette bør drøftes.

Kollektiv organisator

Klassekampen har gjennom mange år vært kritisert for at avisa fungerer for dårlig som kollektiv organisator på ulike felt. Ofte har dette vært en riktig kritikk. Sommeren og høsten 1985 tok det f.eks. alt for lang tid før vi klarte å «drive» kampen for en fri og uavhengig fagbevegelse gjennom våre spalter.

Men noen ganger syns jeg spørsmålet om avisas rolle som kollektiv organisator blir diskutert på et for snevert grunnlag. Dvs. at en med dette utelukkende mener stoff som direkte er knyttet til en fagforeningsbevegelse, partikampanje, streik eller en anti-imperialistisk demonstrasjon. Slik Lenin bruker begrepet i «Hva må gjøres?» har det en langt videre betydning.

Den revolusjonære avisa skal skrive om utbyttinga, undertrykkinga, dekke alle forsøk på protester og kamp fra ulike klasser, bringe nyheter og avsløringer. Uten tilgang på dette stoffet

blir de enkelte partilagets virkingskraft lett redusert til fagforeningsarbeid, boligsaker, budsjettkamper i kommunen osv. For partiet er det nødvendig å ha ei riksavis som blir spredd regelmessig.

Jeg tror de partilaga som går igjennom KK noen uker vil finne både mangler og svakheter. Men jeg tror også at de vil finne ut at KK daglig bringer informasjon og standpunkter som ingen andre står for. Det gjelder i utenrikspolitikken; fra Libanonkrig og Malvinene-feltog til Afghanistan og spørsmålet om Sør-Afrika-boikott. Det gjelder kampen for samfunn som Tysedal, Sulis og Kirkenes/Sydvaranger. Det gjelder kampen mot porno og prostitusjon.

Ved å verve abonnenter, selge avisa i løssalg driver vi massearbeid og opinionspåvirkning. Klassekampen som kollektiv organisator forutsetter at avisa blir spredd til folk, at den blir brukt!

Målgrupper

Klassekampen er idag en liten riksavis, med et opplag på noe under 8000. Leserundersøkelser tyder på et daglig lesertall på det firedobbelte. I Oslo Akershus var vel en tredjedel av disse leserne RV-velgere. Flertallet av leserne tilhører arbeiderklassen, men avisa har også svært mange lesere blant unge intellektuelle. Lærere er f.eks. den største «yrkesgruppa».

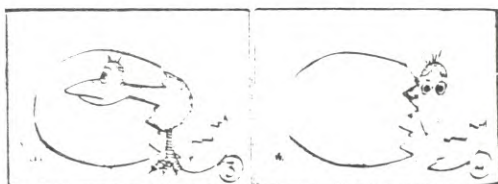
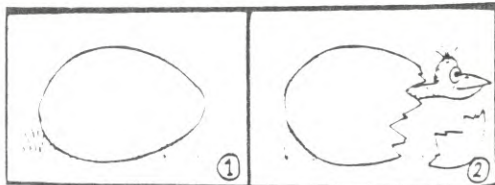
Klassekampens målsetting er å være ei revolusjonær arbeideravis. Men dersom vi skal drøfte «målgruppene» for avisa kan det være nyttig å være mer konkret. Hvem har vi idag størst muligheter til å nå innadfor arbeiderklassen? Er det riktig å satse spesielt på det lavere (og yngre) tillitsmannssjiktet, som teller ganske mange folk? Hva slags folk ellers på jobben er det som viser interesse for avisa? Hvilke typer stoff liker og misliker de mest idag?

Spørsmålene blir fort mange. Men jeg tror likevel det kan være nyttig å gjennomføre sånne sentrale, distriktssvis og lokale målgruppedebatter. På steder med høyere læresteder

vil radikale studenter være en sånn målgruppe. KK er også den avisa som har mest stoff om og for opprørske kvinnfolk. Vi er avisa for anti-imperialister, homsekampen, anti-rasister, you name it!

De aller færreste ønsker sjølsagt å abonnere på ei dagsavis utfra et enkelt «spesialfelt». Men dersom vi tenker mer over spørsmålet om hvem vi faktisk henvender oss til, når fram til eller ønsker å nå fram til så er det bedre enn en almen frase om «hele arbeiderklassen og alle progressive». Ikke minst fordi en sånn debatt både vil skjerpe debatten om innholdet i avisa og øke forståelsen for at vi lager avisa for å få avisa ut til andre enn oss sjøl!

@ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @

KK- *EN RES- SURS for LAGET*

Erfaringer fra grunnplanet

"Uten en revolusjonær avis, ikke noe revolusjonært parti". Denne tesa av Lenin kan vi trygt skrive om til å bety:
Uten et større og mer omfattende KK-salg - ingen nye kommunister eller større partlag.

For partilaget vil KK være et av de viktigste redskapene i massearbeidet og i arbeidet med de andre store oppgavene på partiplanen:

- Gjennom KK-salget knytter vi kontakter og verver folk til studiesirkler.
- Gjennom KK-salget verver vi folk til Kvinnefronten.
- Gjennom KK-salget driver vi den politiske kampen på mange områder, mot sosialdemokratiet, for lønnskamp, mot sovjetisk aggresjon.

De erfaringene som legges fram nedenfor, om KK-arbeidets betydning for innflytelsen og utviklinga av partiet på stedet, viser klart at disse påstandene holder vann.

I KK-året skal vi smi dette våpenet stadig bedre. Men, viktigst av alt er det at vi braker KK som det redskapet det kan være i Klassekampen. Slik har KK ei strategisk betydning for det revolusjonære arbeidet, som vi ikke kan vurdere høyt nok.

Kommunistisk propagandaarbeid - kan det overlates til Narvesen?

Det har eitid blitt stilt spørsmål om hvorfor det er arlige kampanjer for avisa "Klassekampen", og om dette arbeidet ikke tar for mye tid, det er derfor behov for å få avklart hvorfor vi må drive slikt arbeid, hva vi ønsker med avisa.

For kommunistiske prinsipp dreier seg ikke bare om meninger og standpunkt på strategiske og taktiske spørsmål. Problemet nå er ikke at slike saker diskuteres mye, men denne debatten må utvides til også å dreie seg om partiets arbeid for å revolusjonere klassen, hvordan kommunisme skal bli noe anna enn en teoretisk konstruksjon. Det går godt an å slåss for en del teoretiske kommunistiske prinsipp, men samtidig revidere andre, f.eks. prinsippa for partiets politiske kamper og for propagandaarbeidet spesielt.

Lenin sidestiller tre former for kamp der partiet må "delta": Økonomisk, politisk og teoretisk (Hva må Gjøres s.34).

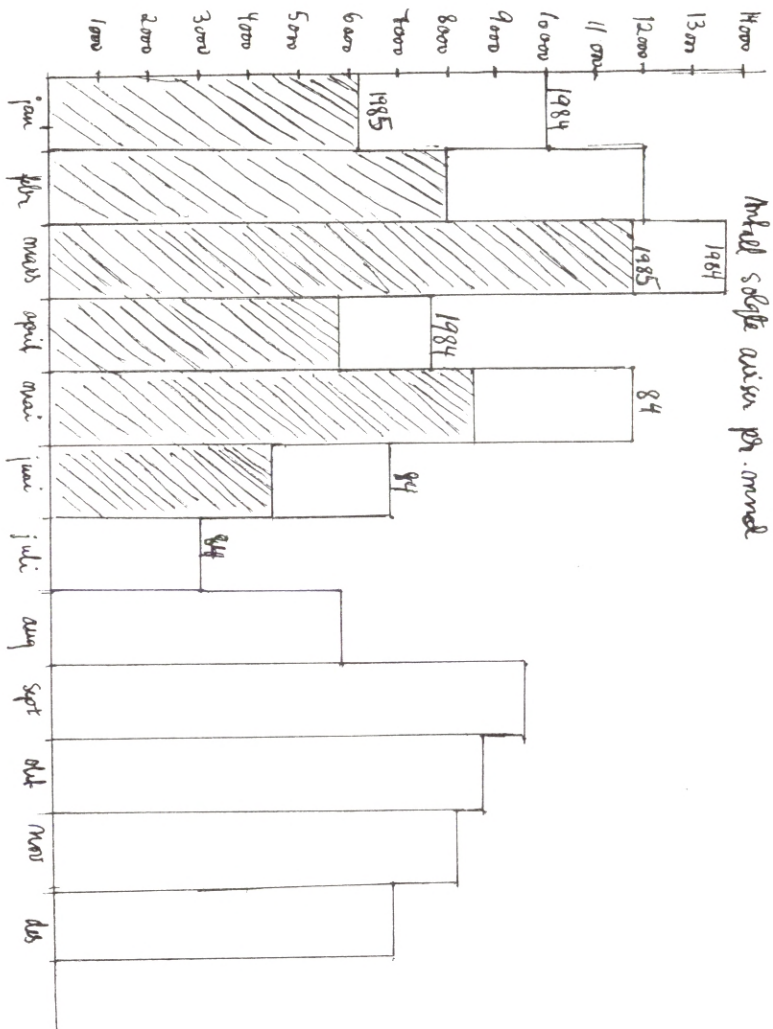
Å begrense partiets politiske arbeid til "den organiserte arbeider, syndikalistiske eller trade-unionistiske kampen", kaller Lenin økonomisme. det er å overlata klassekampen til massenes egen spontane aktivitet.

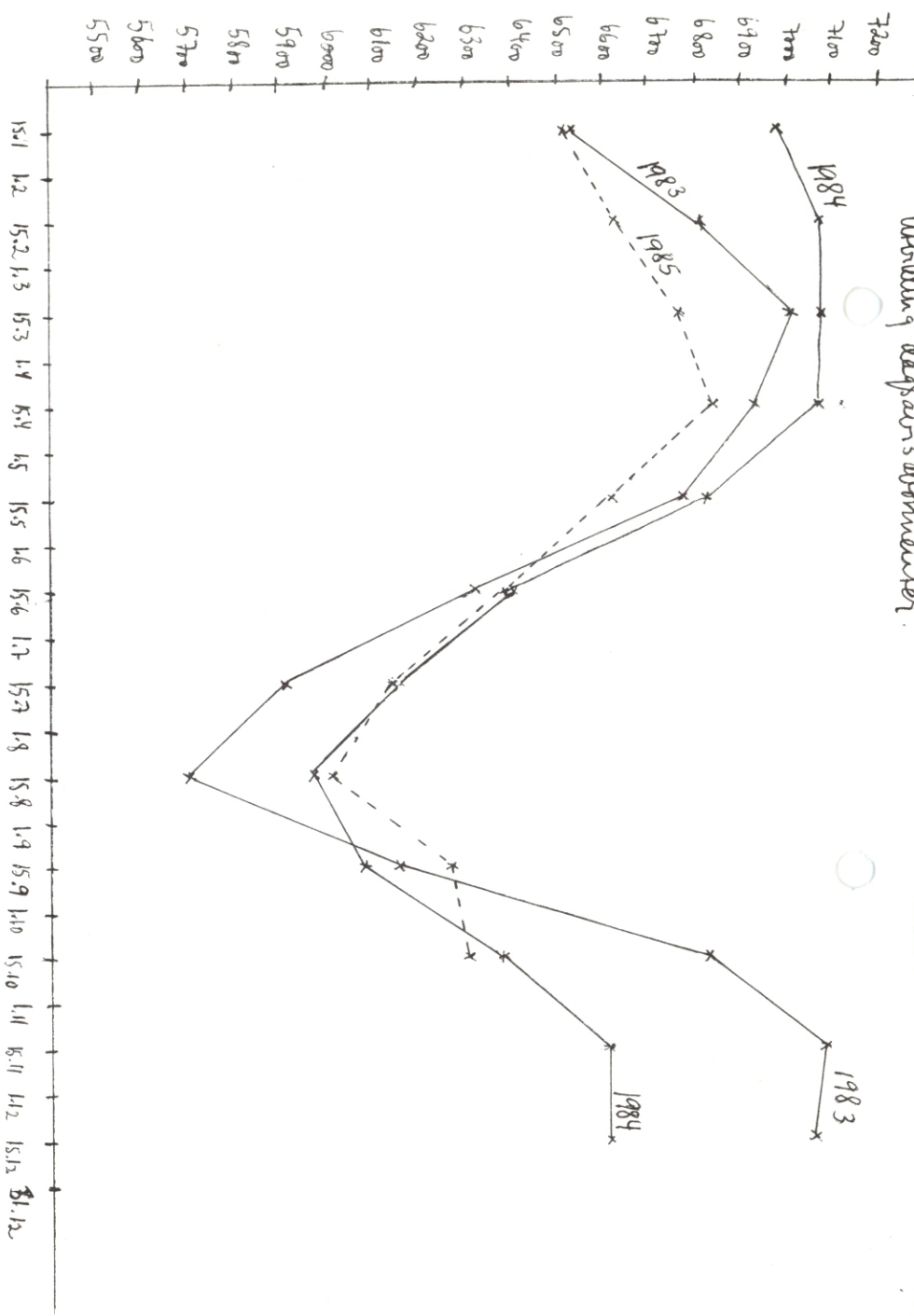
I seg sjøl er økonomisk kamp nødvendig for å verne om interessene til arbeiderklassen, for å drive fram klassekampen, og den er gunstig for å spre ideer om sosialisme. Men det betyr ikke at polirisk agitasjon/propaganda forutsetter økonomisk kamp eller at det er en

"naturlig" følge av den økonomiske kampen. For politisk kamp lover nødvendigvis ikke "absolutt noen handgripelige resultater i det hele tatt". Den politiske kampen dreier seg om områder ofte langt vekk fra arbeiderklassens egen spontane kamp mot utbytting og dens egen erfaringsbakgrunn.

"Arbeiderklassebevissthet kan ikke bli ekte politisk bevissthet med mindre arbeiderne blir lært opp til å svare på alle tilfeller av tyranni, undertrykking, vold og misbruk, uansett hvilken klasse som blir berørt - og med mindre de i tillegg er lært opp til å svare ut fra et sosialdemokratisk standpunkt og ikke noe annet." (Samme s.81)

Ei landsomfattende avis som propagandist og kollektiv organisator er det viktigste redskapet Lenin stiller opp for de revolusjonære. Men Lenins prinsipp for politisk kamp, betydninga av systematisk og organisert propaganda-arbeid spesielt innretta på arbeiderklassen revideres daglig av alle praktiske(?) unnskyldninger for ikke å drive denne type politisk arbeid. Viktige deler av partiet preges ikke av at det jobber systematisk etter ei slik kommunistisk linje for prop.arbeid. Men de har en praksis innafor systemets rammer, f.eks. om reformer innafor kapitalismen. I seg sjøl er slikt arbeid nødvendig, men utilstrekkelig. Å begrense partiets arbeid til i hovedsak å dreie seg om dagskamp, tariffspørsmål og boligkamp, det uttrykker ei politisk linje for å slåss innafor kapitalismens rammer.

Den vil ikke forberede massene på at dette systemet må styres. Mot denne innsnevringa må ei kommunistisk linje være å drive utover den økonomiske og teoretiske kampen, kontinuerlig arbeid med allsidige avsløringer av hele systemet. Det må altså også være å spre denne propagandaen systematisk. Å overlate denne spredninga til Narvesen lukter det lite revolusjonært av. Det var muligens slik innstilling Mao tenkte på da han sa at

"Det finnes folk innenfor våre ledende organ på noen steder som mener det er nok at lederene kjenner til partiets politikk, og at det ikke er noe behov for å la massene få kjennskap til den. Dette er en av de viktigste grunnene til at noe av arbeidet vårt ikke kan utføres med bra resultat." (Mao: Skrifter s.260)

På den andre sida kan man jo også si at når Narvesen kan, så burde flere kunne se seg i stand til å spre partiets propaganda. Dersom det er sånn at det er viktig å spre anti-rasisme innafor arbeiderklassen, så holder det ikke å selge 1.mai-nummeret.

Hvilke andre midler enn det systematiske propagandaarbeidet har vi til å påvirke proletariatet på spørsmål som: Kvinnefrigjøring, anti-rasisme, anti-imperialisme, støtte til frigjøringsbevegelser, kritikk av "fredsbevegelsen", mot Sovjet og USA, for nasjonal sjølråderett, miljøspørsmål, korrupsjon, tariffoppgjør, parlamentarisk arbeid. Andre propagandamidler som muntlig prop., tidsskrift og løpesedler er nødvendige supplement. Men de kan ikke erstatte den landsomfattende dagsavisas muligheter.

Er det viktig med ei avis som avslører Sovjets militærbase på Svalbard? Er det viktig om arbeiderklassen leser borgerlig forståelse for Jaruzelski (NRK, Dagbladet), eller om vi sprer Klassekampens omfattende støttereportasjer for Solidaritet?

I ei tid med voksende arbeidsløshet og muligheter for fascisme og resignasjon må ikke den politiske kampen undervurderes.

"Klassekampen" har vist si store betydning i streiker og aksjoner. Men solidariteten innad i klassen må gjenreises. Transportstreiker viste nettopp hvordan borgerskapelets makt over media brukes til splitt og hersk, til å spre den fordummende egoismen. Sjøl om solidaritet opplagt eksisterer i en viss grad, så har ikke Lenins ord om politisk bevissthet noen mindre gyldighet idag, selv når det gjelder solidaritet innad i klassen eller innad i det norske folket.

Men den politiske bevisstheta må stilles større krav enn det, forholdera for den samiske nasjonen er nyttig å trekke fram her.

"Klassekampen" viste si store betydning som kollektiv organisator under Alta-kampen. Den mobiliserte til Stilla, selv utafor Norges grenser. Avisa forklarte den norske imperialismen vis a vis sameland. den tok opp miljøspørsmål som ei viktig del av kampen mot utbygginga. Men avisa nådde og når begrensa ut. Jeg vil påstå at en av hovedårsakene til at Alta-kampen til slutt ble tapt, var den usolidariske holdninga fra den norske arbeiderklassen som er fora opp på sjåvinisme og fordommer overfor samene. Som fores opp på at "lovlig fattede vedtak må følges." Det burde vært landsomfattende streiker mot annekteringa av samisk område,

det burde vært omfattende protester og aksjoner. Skal vi da ikke stille oss oppgava her og nå å systematisk kjempe for politisk innflytelse i arbeiderklassen - da er noe av selve eksistensberettigelsen for oss som revolusjonært parti borte. Derfor må propagandaarbeidet intensiveres. Poenget med kampanjer er å trimme denne sida ved partiets virksomhet. Resultatet til nå skulle vise behovet for noe sånt. Derfor er heller ikke kampanjer og permanent KK-arbeid noe som er begrensa til perioder med vanskelig økonomi for avisa.

Videre. Å ikke drive sånt organisk arbeid reiser også spørsmålet om partiets masselinje. Noen ser ut til å redusere det til eksistensen av en masse linjer. Vel.

Dersom det ikke er massene som skal gjøre revolusjon, da trengs det ikke systematisk propaganda for kommunismen. Dersom massene er u-viktige i støttearbeid for frigjøringsbevegelser, så trengs ikke avisa i spesielt større opplag. Dersom massene ikke skal mobiliseres mot Sovjet, krigsfare og Munchen-politikk, så trengs ikke flere aktivister. Dersom det er u-viktig å utvikle og spre kommunis-tenes syn på kvinnekampen, da holder det med spredning gjennom Narvesen. Men så er altså ikke alle like fornøyd med innholdet. det er nødvendig med løpende kritikk og brett, for avisa må aldri slippe av på spørsmålet om hva som propa-geres. Men sjøl med ei dårligere avis ville ikke prinsippet om kom-munistisk propaganda-arbeid vært noe anna. Derfor mener jeg innven-dingene stort sett er billige på-skudd for å slippe å stå fram som revolusjonære. Og det er ikke det at det alltid er like lett å spre avisa. Det kan ta år før en får gjennombrudd på en arbeids-, stu-dieplass. Det vet jeg av egen erfa-

ring. Men om vi svikter denne oppgava med å spre partiets syn nå i en legal periode, og utsetter det til tider med hardere undertryk-king, da trur jeg det er opp til flere personer som lurar seg sjøl. Derfor bør avisa snarest forsøkes innarbeida på arbeidsplasser, spe-sielt de større.

Det er viktig å understreke at det er det tålmodige, langsiktige løssalget som gir resultater - også i form av nye abonnenter. Verving av abonnenter er klart det mest effektive for å spre avisa hver dag. Og dersom det er umulig å få til regelmessig løssalg, er ikke verving av abonnenter noe mindre-verdig, snarere tvert imot. Og om det skaper store problemer å få spredd avisa i arbeidstida, så heller boligsalg, salg utafor bu-tikker som fungerer, enn luftslott og papirvedtak.

Flere arbeidsplasslag sprer avisa jevnlig. Dette er gjerne ar-beidsplasser der både kommunister og arbeidsfolka ellers er aktive både i økonomiske kamper og opptatt av politiske spørsmål. Også andre kamerater i og utafor partiet gjør en stor innsats for avisa. Større deler av partiet bør lære av den erfaringa de har og den politiske linja de i praksis står for.

For bør ikke folk stille spørsmål ved si eiga masselinje dersom de i årevis ikke har evna å verve abbon-ter for avisa? Hvilket forhold har slike folk til venner, ar-beidskamerater? Kjekk og grei-stilen holder ikke i lengden, om ikke måla for vårt politiske arbeid skal reduseres til et tilsvarende beda-gelig nivå.

THA

UTDRAG FRA LENIN: "HVA MÅ GJØRES":

S.174 - 179.

B. KAN EI AVIS VÆRE EN FELLES ORGANISATOR?

Kjernen i artikkelen «Hvor skal vi begynne» består i at den diskuterer *nettopp* dette spørsmålet, og gir det et bekreftende svar. Så vidt vi kjenner til, er det eneste forsøket på å undersøke dette spørsmålet etter hvor viktig det er, og å bevise at det må bli besvart benektende, blitt gjort av L. Nadesjdin. Vi gjengir hele argumentasjonen hans:

«...Det gledet oss svært å se *Iskra* (nr. 4) legge fram spørsmålet om behovet for ei landsomfattende avis, men vi kan ikke si oss enige i at denne framlegginga

er i samsvar med tittelen «Hvor skal vi begynne». Dette er uten tvil ei særs viktig sak, men verken ei avis eller en serie med folkelige flygeblad, eller et fjell av opprop, kan tjene som grunnlag for en militant organisasjon i revolusjonære tider. Vi må gå i gang med å arbeide for å bygge sterke politiske organisasjoner i distriktet. Vi mangler slike organisasjoner. Vi har i hovedsak utført arbeidet vårt blant opplyste arbeidere, mens massene nesten bare har tatt del i den økonomiske kampen. *Hvilken betydning vil sjøl ei utmerka organisert allrussisk avis ha, om ikke sterke politiske organisasjoner blir lært opp lokalt?* Det vil bli en brennende busk, som brenner til ingen nytte, som ikke oppdriper noen! *Iskra* tror at det vil samle seg og organisere seg folk omkring den og virksomheten dens. Men de vil komme til å forstå at det er mye lettere å samle og organisere omkring mer konkrete virksomheter. Dette mer konkrete må og bør være den omfattende organiseringa av lokalaviser, at arbeiderkreftene øyeblikkelig blir forberedt på demonstrasjoner og den uopphørlige virksomheten til lokalorganisasjonene blant de arbeidsløse (utrøttelig spredning av brosjyrer og flygeblad, innkalling til møter, appeller om protestaksjoner mot regjeringa, osv.). Vi må sette i gang levende politisk arbeid i distriktene, og når tida for samling på dette virkelige grunnlaget kommer, vil det ikke bli en kunstig papirhet. Ei slik forening av det lokale arbeidet til ei landsomfattende sak kan ikke bli oppnådd gjennom aviser!» (*På terskelen til revolusjonen*, s. 54.)

Vi har streka under de avsnitt i denne veltalende ordflommen som klartest viser den feilaktige bedømmelsen av planen vår som forfatteren gjør, og det feilaktige i synspunktet hans i alminnelighet, som her blir satt opp mot synspunktet til *Iskra*. Om vi ikke lærer opp sterke politiske organisasjoner lokalt, vil sjøl ikke ei utmerka organisert allrussisk avis være til noen nytte. Dette er uomtvistelig. Men sjølve poenget er at *det ikke fins noen annen måte å lære opp sterke politiske organisasjoner på*, enn gjennom ei landsomfattende avis. Forfatteren

har gått glipp av det viktigste utsagnet *Iskra* som med, *før den gikk videre med å sette fram «planen» sin*, nemlig at det er nødvendig «å oppfordre til at det blir dannet en revolusjonær organisasjon som er i stand til å samle alle krefter og lede bevegelsen i det praktiske arbeidet som må bli gjort. Og det må være en organisasjon som ikke bare i navnet er klar til å støtte alle protester og alle opp-

stander på ethvert tidspunkt, og bruke det til å bygge opp og befeste kampkreftene som kan føre den avgjørende kampen». Men nå, etter februar- og maihendene, vil alle være enige om dette i prinsippet, fortsetter *Iskra*. Det vi trenger er likevel ikke ei løsning av spørsmålet i prinsippet, men den *praktiske løsningen* av det. Vi må øyeblikkelig sette fram en bestemt, oppbygningsplan, som alle øyeblikkelig kan sette i gang med å arbeide ut fra, *fra alle sider*. Nå blir vi enda en gang trukket bort fra den praktiske løsningen, til noe som er riktig i prinsippet, som ikke kan bli diskutert og som er stort, men som er fullstendig utilstrekkelig og uforståelig for de breie massene av arbeidere, nemlig «å bygge sterke politiske organisasjoner»! Det er ikke det det dreier seg om, høyst ærede herr forfatter. Poenget er *hvordan* vi skal gå fram for å bygge dem, og hvordan vi skal greie det.

Det er feilaktig å hevde at «vi i hovedsak har drevet arbeidet vårt blant opplyste arbeidere, mens massene nesten bare har tatt del i den økonomiske kampen». Satt fram i ei slik form, reduserer påstanden seg sjøl til den vanlige, men grunnleggende falske, motsetninga mellom opplyste arbeidere og «massene», som *Svoboda* setter opp. I de seinere åra har sjøl opplyste arbeidere «tatt del nesten bare i den økonomiske kampen». Det er det første poenget. På den andre sida kommer massene aldri til å lære å føre den politiske kampen, før vi hjelper til med *å lære opp* ledere for denne kampen, både fra rekkene til de uopplyste arbeiderne og fra rekkene til de intellektuelle. Slike ledere kan *bare* få opplæringa si ved å vurdere systematisk *alle* de daglige sidene ved det politiske livet vårt, *alle forsøka* på protest og kamp fra de forskjellige klassene si side og på forskjellige områder. Derfor er det rett og slett latterlig å snakke om «å bygge opp politiske organisasjoner», og samtidig sette «papirarbeidet» til ei politisk avis som ei *motsetning* til «levende

de lokale politisk arbeid». *Iskra* har tilpassa «planen» sin om ei avis til «planen» om å skape en «militær beredskap» for å støtte bevegelsen til de arbeidsløse, bondeopprøra, misnøyen blant Semstvolkfolka, «folkelig misnøye med raserianfalla til en eller annen tsaristisk basji-basouk», osv. Alle som kjenner det minste til bevegelsen veit svært godt at det overveldende flertallet av lokalorganisasjoner *ikke en gang har drømt* om disse tingene, og at mange av perspektivene ved «levende politisk arbeid», som det blir vist til her, *aldri* har blitt utarbeidd videre av en enkelt organisasjon. Videre veit det godt at for eksempel forsøket på å gjøre oppmerksom på den økende misnøyen og protesten blant de Semstvolk-intellektuelle, kaller fram følelser av forskrekkelse og forvirring hos Nadesjdin («Gode gud, er denne avisa retta inn mot Semstvolk-folk?» — *På terskelen*, s. 129), hos økonomistene (Brev til *Iskra*, nr. 12), og blant mange aktivister. Under disse omstendighetene er det *bare* mulig å «begynne» med å få folk til å *tenke* over disse tingene, å oppsummere og gjøre alle de ulike tegna på gjæring og aktiv kamp allmenne. I vår tid, da oppgavene til sosialdemokratiet blir nedvurdert, er *den eneste måten* «levende politisk arbeid» kan bli begynt på, levende politisk agitasjon, som er umulig om vi ikke har ei allrussisk avis som kommer ut regelmessig og som blir spredd regelmessig.

De som ser på «planen» til *Iskra* som et uttrykk for «boklig lærdom» har ikke forstått kjernen i den i det hele

tatt, og de tar det som blir foreslått som de mest tjenelige midlene på dette tidspunktet, for å være målet. Disse folkene har ikke gjort seg bryet med å studere de to jamføringene som ble trukket opp for å gi et klart bilde av planen. *Iskra* skreiv: Utgivelsen av ei allrussisk politisk avis må være *hovedlinja* som vi urokkelig utvikler, utdypet og utvidet organisasjonen etter (dvs. den revolusjonære organisasjonen som alltid er klar til å støtte alle protester og alle oppstander). Jeg ber dere fortelle meg om det er «papir»arbeid å trekke ei linje for murere som legger mursteiner på forskjellige steder i et

* *basji-basouk* — eg. marodør (fransk), soldat som har forlatt avdelinga si for å plyndre befolkninga. — *Red.*

digert bygg, det største som noen gang er blitt bygd, for å antyde det endelige målet for det felles arbeidet for dem, for å sette dem i stand til å bruke ikke bare hver eneste murstein, men sjøl hver eneste bit av murstein som etter at den er sementert sammen med steinene som er lagt før og etter det, danner ei ferdig, sammenhengende linje? Og er det ikke slik at vi nå nettopp gjennomgår en slik periode i partilivet vårt, der vi har mursteiner og murere, men mangler retningslinja som alle kan se og følge? La

en rope at ved å trekke opp linja, så ønsker vi å kommandere. Om vi hadde ønska å kommandere, mine herrer, så ville vi ikke ha skrevet *«Iskra, nr. 1»* på forsida, men *«Rabotsjaja Gazeta nr. 3»*, slik som visse kamerater foreslo at vi skulle gjøre, og som vi ville ha hatt full rett til å gjøre etter de hendingene som ble skildra ovafor. Men vi gjorde det ikke. Vi ønska å ha frie hender for å føre en uforsonelig kamp mot alle pseudo-sosialdemokrater, vi ønska at linja vår skulle bli respektert som riktig om den ble trukket riktig, og ikke fordi den var blitt trukket av et offisielt organ.

«Spørsmålet om å forene den lokale virksomheten i sentrale organer, går i en ond sirkel,» belærer Nadesjdin oss. «Samling krever at delene er homogene*, og homogenitet kan bare bli skapt av noe som forener. Men det elementet som forener kan være produktet av sterke lokalorganisasjoner, som for tida på ingen måte utmerker seg ved sin homogenitet». Denne sannheten er like akta og like ubestridelig som den at vi må trene opp sterke organisasjoner. Og den er like ufruktbar. Alle spørsmål «går i en ond sirkel» fordi det politiske livet som et hele er en kjede uten ende, en kjede som består av et uendelig antall ledd. Hele kunsten med politikk ligger i å finne og i å ta et så fast grep vi kan om det leddet som det er minst trulig vil bli slått ut av hendene våre, det som er det viktigste på det gitte tidspunktet, det som mest av alle sikrer at den som holder leddet, holder hele kjeden.**

* Homogen, dvs. av samme slag, ensarta. — *Red.*

Kamerat Kritsjevski og kamerat Marjnov! Jeg gjør dere oppmerksomme på dette uhyrlige uttrykket for «autokrat», «autokratisk», «øverste ledelse» osv. Bare tenk over det: Et ønske om å holde hele kjeden! Her har dere et fiks ferdig emne for to lederartikler nr. 12 av *Rabotsjeje Djele!*

For å ta ei anna jamføring: «Ei avis er ikke bare en felles propagandist og en felles agitator, den er også en felles organisator. Når det gjelder dette, *kan den bli jamført med det stillaset* som blir satt opp rundt ei bygning som blir bygd. Det angir omrisset av bygninga, og letter samkvemmet mellom bygningsarbeiderne, og det gjør det mulig for dem å fordele arbeidet og se de felles resultatene som de oppnår med det organisatoriske arbeidet sitt.» Høres dette på noen måte ut som en lenestolsforfatter som prøver å overdrive rolla si? Stillaset er slett ikke nødvendig for boligen. Det er laga av billigere materiale, det er bare satt opp forbigående og det blir hogd opp som brensel straks forskalinga av

bygninga er fullført. Når det dreier seg om å bygge revolusjonære organisasjoner, viser erfaringa at de noen ganger kan bli bygd uten stillas. Erfaringene fra syttiåra viste dette. Men på det nåværende tidspunktet kan vi ikke en gang forestille oss at det er mulig å reise den bygninga som vi trenger uten et stillas.

Om vi hadde en stab av erfarne murere, som hadde lært å arbeide så godt sammen, at de kunne legge steinene sine så nøyaktig som det var påkrevd, uten ei retningslinje (noe som på ingen måte er umulig, om en snakker abstrakt), da kunne vi kanskje ta et grep om et eller annet ledd. Men det er dessverre slik at vi ennå ikke har erfarne murere som er øvde i lagsarbeid. Ennå er det dessverre slik at steinene ofte blir lagt der de ikke trengs i det hele tatt, at de ikke blir lagt i samsvar med hovedlinja, men er så spredte at fienden kan ødelegge hele bygget, som om det var gjort av sand og ikke av murstein.

Erfaringer fra Alta:
KK-SALGET VÅR VIKTIGSTE
REKRUTTERINGSKILDE

Det er jevnt salg, hver eneste uke, og flere dager hver uke over mange år som er nøkkelen til de framgangene partikameratene i Alta kan vise til. Enten det er minus 29 eller pluss 29 grader står selgerne på senteret hver bidige lørdag. På

denne maten har de den siste tida danna ei aktiv RV-gruppe med mange uorganiserte, de har starta en studiesirkel med 10 deltakere, og de har fått med nye medlemmer i partilaget. Men bak suksessen skjuler det seg først og fremst innsatsen til et par kamerater...

OM ARBEIDET MED KLASSEKAMPEN I ALTA

Perioden 1972-1979:

Fast salg, en gang i mnd. fram til -74. Etter -74 hver uke (lørdag). Salget pr. uke 1978-79 lå på ca. 15-20 eks., fordelt på salg "på gata" pluss salg på lærerskolen. periodevis salg utenfor og på arbeidsplasser (skifer).

Perioden 1979-1981:

I samband med kampene om elva, skjøt salget av avisa i været som ei avis på riktig side.

Sikring av at avisa blei spredt, blei høgt prioritert av laget. Avisas prioritering og dekning av saka skapte et tillitsforhold til avisa som etter hvert strakte seg langt utover bare dekningen av Altasaka.

Vi fikk "oppdratt" en skare av nye lesere.

Perioden 1981-85:

Etter at kampen om elva var over, satte laget seg bl.a. som målsetting å utvikle salget av avisa, med

at det hele tida skulle være en hovedansvarlig i laget med KK-arbeid.

Den første delen av perioden blei gjennomført med et ukessalg som lå over det dobbelte av salget før -79.

Målsetting: Salg på nivå med perioden under Alta-kampene. Oppretholde abonnementstallet.

Metode: Organisering av salget gjennom bl.a. en fast "turnus"-ordning som sikret at det alltid skulle være minimum en person på "gata" hver lørdag.

Bygge ut arbeidet med salg minst en gang i uka på lærerskolen.

Utvikling:

Første del av perioden (81-83) viste en tilbakegang i forhold til perioden under Alta-kampene, men høgt over nivået før -79. I slutten av perioden (83) tok vi til å nærme oss nivået under Alta-kampene, også på abonnementsida.

Antall sysselsatte:

Arbeidet med salg av KK i perioden 81-83 blei utført av to personer i laget. Disse to la også opp rutiner for salget som etter hvert fungerte ganske rasjonelt. De hadde også hele tiden politiske oppgaver utenom KK-salget.

Etter -83 blei salget utvidet til flere ukedager, med salg på gymnaset også. Med de rutine som kunne legges opp, betød dette at de to KK-aktivistene gikk glipp av to kopper kaffe i lunsj-pausen. Salg i kantinene på gymnase, lærerskole og høyskole.

tillegg blei lørdagssalget utvidet med flere aviser og en ny selger, og totalsalget kom opp på nivå med Alta-kamp-perioden.

Lokalt har laget oppsummert sitt arbeid med KK som en av de viktigste metodene og middel for å markere partiet på stedet.

Propagandamessig som den viktigste organisatoren i forbindelse med 1.mai-arbeide og valgkamper (pluss 8.mars).

I det politiske arbeidet til laget, har KK vært vurdert som ett av de viktigste midlene.

I forbindelse med valgkampen -85, blei antallet KK-selgere utvidet med over det dobbelte (fire nye), som alle også er med på politiske studier i lagets regi (sympatisører).

Av laget blir KK-salget vurdert som en av de aller viktigste måtene å markere partiet på stedet på. At partiet gjennom sin faste markering gjennom salg av KK, er ei politisk kraft på stedet, vitner alle angrepene om.

Sist gjennom vedtak i Samorg på stedet, som nylig gjorde et prinsippvedtak om at bare AP, NKP og SV skulle få delta i Samorgs 1.mai-arrangementer. Tidligere var det formelt også åpent for AKP å delta i Samorgs arrangement.

Politisk motivering.

Laget har jevnlig hatt diskusjoner om avisa. Kritikk på stoff og innretning har blitt tatt opp og i mange tilfeller også blitt formidlet til redaksjonen i avisa.

Salget av avisa idag må summeres opp som et resultat av lagets (i første rekke to personers) arbeid gjennom mange år.

Resultatet av dette arbeidet viser seg idag gjennom rekruttering til laget, rekruttering til studiesirkler, og ikke minst rekruttering av avisselgere.

At flere tør selge avisa idag kan nok også ha sammenheng med at det lange forarbeidet har gjort avisa svært lettsolgt på stedet. "Det er morsomt og interessant å selge KK." Når nye selgere er ute på "gata" har vi som målsetting at en av "de gamle" skal være med i de første månedene. Diskusjon med de nye selgerne om form og innhold i avisa legges stor vekt på i arbeidet med å bygge opp de nye.

Problemer i forhold til KK-salget:

Avisa kommer ikke fram med posten. Med en sikrere postgang ville avis-salget ha vært betraktelig høyere. Idag kan ofte avisa utebli to og tre ganger i uka (-20 - 30 solgte aviser). Uteblir også lørdagsavisa, betyr det ca.40 færre.

St

KK PÅ EN SKOLE

Arbeidsplassen min er en stor drabantbyskole med elever fra fjerde til niende trinn i grunnskolen. Vi er 45 ansatte lærere, de fleste mellom 35 og 40 år.

Vi er to stykker som prøver å selge Klassekampen jevnlig en gang pr. uke. Alle sammen vet at vi er med i AKP(m-l).

Dette er andre året vi selger avisa fast. Jeg ser det som en stor fordel at vi har dette faste salget. Det er en stadig påminning til alle om at vi er der, og vi gir oss ikke. Vi selger mellom fire og ti aviser pr. uke, noe som vil si at en ganske høy prosent av dem vi jobber sammen med kjøper.

Vi er av den oppfatning at partiet har mange sympatisører på jobben vår. I fjor høst satte vi oss ned med personallista for å invitere våre venner til studier. Vi presset oss sjøl til å være offensive og skrev: "Kjære kollega! Vi regner deg som en nær venn eller sympatisør av AKP... Vårt mål er at AKP skal få flere medlemmer.... Vi inviterer til studiemøte." Studiematerialet var "Røde Fane". Jeg tror vi sendte invitasjon til 18, og hele 12 var interessert. Nå blei vi dessverre ikke flere partimedlemmer av dette. Men vi lærte at det ikke er farlig å gå offensivt ut, og vi knyttet helt sikkert fler til oss samtidig som studiene ga lærdom.

Da **Sydvaranger** dukka opp, var det ikke vanskelig å ta ordet i mat-pausa og fortelle om saken. Mange

tegna seg som bidragsytere. Vi har også månedlig bidragsliste til **Afganistan-komiteen**. Tømmelig mange gir sitt bidrag her, og vi har samla inn en del tusen.

Men ikke alle liker "politikk" på jobben. I høst kom plutselig denne saken opp på lærerråd: "Politisk aktivitet på personalrommet." Her var følgende forslag til vedtak: Forbud mot å agitere for spesielle saker i frikvarterene. Innsamlings- og underskriftslistene skal bare kunne henges på oppslagstavla. Kjøp og salg på personalrommet skal ikke forekomme.

Dette var jo sterk kost. Hadde vi virkelig vært så plagomme? Saken var tatt opp anonymt gjennom arbeidsmiljøgruppa, og ingen torde stå fram bak forslaget. Dette angrepet blei mye diskutert, og alle som sa noe, ga oss støtte. Etter avstemning viste det seg at bare seks hadde stemt for forslaget. Mange lærte noe av debatten rundt saken, og vi følte virkelig at vi hadde mange venner.

Det har vært litt øklere å selge KK etter dette. Litt sjølsensur har vi pålagt oss, men den prøver vi å riste av oss igjen. Vi lar oss da ikke knekke så lett. Og vi er der hver uke med avisa vår. Finner vi artikler av interesse for flere, er vi ikke verre enn at vi stensilerer opp og tilbyr dem som ikke pleier kjøpe også.

KARI

KLASSEKAMPEN. ET SOLID VÅPEN

Dette er ei historie fra virkelig-heta om åssen KK kan brukes som det avisa er: et politisk organ for noe så oppsiktsvekkende som et revolusjonært kommunistisk parti i Norge.

Dette er ei historie om åssen KK kan brukes som det avisa også er: et livsviktig forbindelsesledd for folk som vil forandre, som vil gjøre opprør.

Det er også ei historie som partimedlemmer med noen år i ryggsekken har hørt mange ganger før, og som de sjør har spilt en av hovedrollene i. Endel spiller hovedrolla fremdeles, og i løpet av KK-året skal mange flere gjøre come-back.

Dette er altså ei sann historie. Det er ei historie fra vår nære virkelighet. Og den foregår nå !

I en middelstor norsk industriby ble et partilag for omlag ett år siden ramma kraftig av omstillinga og borgerskapets angrep på arbeiderklassen. Etter en lang og hard kamp mot oppsigelser, måtte vi se virkeligheta i øya: den bedriften - og tildels den sektoren vi hadde jobba innafor i årevis, var vi hardt og effektivt blitt avskjært fra.

Nederlaget var et faktum. Nesten 8 års kommunistisk arbeid på den arbeidsplassen hadde fått et klart tilbakeslag. I en slik situasjon blir et partilag lett rivi opp. Når folk blir arbeidsløse, er det vanskelig å beholde partilaget opprinnelige innretting. Det er også vanskelig for den som er ar-

beidsløs, å få ny jobb som er i tråd med partilaget innretting, eller ønsker om innretting. Dette ramma til en viss grad også vår avdeling, ihvertfall for en periode.

Da vi hadde erkjent nederlaget, bestemte vi oss for å vende et nytt blad i partilaget historie. Vi undersøkte hvilke nye områder partilaget kunne innrette arbeidet sitt på, utifra hvor de forskjellige partimedlemmene jobba. (Alle fikk etterhvert jobb igjen.)

Vi var - og er - et partilag betående av et flertall industriarbeidere. Flere har lang fartstid og stor politisk erfaring både fra partiet og fagbevegelsen.

Etter noen måneders disjusjon, undersøkelser og skoloring (omstillingspolitikken og Norge mot år 2000, situasjonen i den 3.verden osv.), gjorde vi et vedtak: **Vi forandra innrettinga til partiavdelinga.** Vi bestemte oss for å rette vår politiske praksis inn på en annen industriarbeidsplass som vi vurderte som strategisk viktig. På denne arbeidsplassen hadde vi nylig rekruttert et medlem, og vi stilte oss som målsetting å bygge opp et partilag rundt henne. Vi har også stilt oss andre målsettinger for arbeidet på denne arbeidsplassen fram mot 1990.

Åssen skulle vi få til dette mest mulig effektivt, dvs. maksimalt utbytte av det arbeidet vi utfører i partilaget ? Her er vår oppskrift - som nok en gang bekrefter påstanden om at avisa **Klasse-**

kampen er et solid våpen for arbeidsfolk, når avisa blir brukt riktig.

For det første sørga vi for at partikameraten på vår "nye" arbeidsplass bli offentlig kjent som AKPer. Det ordna vi ved å lage en reportasje om situasjonen på denne bedriften hvor vår partikamerat sto fram offentlig. Dette nummeret av avisa sørga resta av partiavdelinga for å massespre gjennom utdeling. Resultat: AKP-magneten på arbeidsplassen var aktivisert.

Det neste vi gjorde, var å bestemme oss for at vi skulle bli eksperter på utviklinga innafor bransjen denne bedriften tilhørte. Og vi ville bruke KK aktivt i dette arbeidet. Alle oppslag i avisa om omstillingspolitikken, børsen, framtida, sosialisme/kapitalisme osv. tjener vår hensikt. Men da må vi også **spre** avisa !

Dermed begynte vi morrasalg hver torsdag. Det starta vi opp med for 6 uker siden, og det har vi tenkt å fortsette med. (Nå bor vi kommunikasjonsmessig gunstig til, men for mange er det sikkert mulig avisa utafor portene på ettermiddagen. Det du trenger er folk som er **innstilt på å selge**, folk som **ser hensikten** med å spre en av verdens få revolusjonære dagsaviser. Og du trenger et **pålitlig distribusjonsapparat** lokalt.) Vi for vår del, begynte pent og uhysterisk med noen få aviser, og to stykker som solgte ved en inngang.

I dag, etter 6 uker, har vi vært oppe i en topp på 20 solgte aviser på en torsdagmorra. I gjennomsnitt har vi solgt 12-13 aviser hver morra. Nå er opptil 70% av partilaget med på salget.

I mellomtida har det skjedd store ting ved arbeidsplassen (dessverre for oss og folka der: noen år for tidlig). Det er storstilte planer om kraftige nedskjæringer. Da vi fikk rede på det, sørga vi for at **KK** lagde en reportasje om situasjonen. Det nummeret delte vi ut gratis.

Deretter lagde vi en løpeseddel hvor vi utdypa AKP(m-l)s syn på hva som var i ferd med å skje. Og torsdagssalget fortsatte. På noen få uker er vi i ferd med å utvikle en fast stamme av KK-kjøpere. Nå har folk også begynt å stoppe opp for å diskutere med oss.

Innafor porten er vår partikamerat i ferd med å bli den ekspert på situasjonen i bransjen som vi hadde som målsetting. Svakheten er at vi måtte forsere tempoet pga. at ting skjedde minst et par år tidligere enn vi hadde regna med. Fordeelen med det igjen, er at det er nok å ta itu med !

Innafor porten er det hard kamp om hvilken linje klubben skal velge: klassemarbeid eller klassekamp. **KK** er et svært nyttig redskap i denne kampen. Det gjelder, sjøl om **KK** ikke skriver om situasjonen på denne arbeidsplassen. Det verdifulle ved avisa, er at den treffer den treffer den samfunnsengasjerte arbeideren hjemme. Det vi har diskutert og reklamert med de siste gangene, er f.eks. kampen rundt "Fri og Uavhengig Fagbevegelse".

Nå er det sikkert endel som leser dette som tenker: "jaja, det der kan kanskje fungere hos dere. Vi har en helt annen situasjon. Og i tillegg er avisa for dårlig når det gjelder innretting på arbeiderklassen og situasjonen i fagbevegelsen !"

Til det første vil jeg hevde at vår metode ikke er ny. Tvert i mot: den er like gammel som partiet, ja sjølsagt mye eldre. Det vi har vist er jo bare at det går an, og at du vil bli overrraska over resultatene.

Når det gjelder kvaliteten på avisa, har jeg dette synet: Det er helt klart at det er svakheter i den redaksjonelle linja, i innrettinga å avisa. Men vi får hverken

ressurser eller politiske argumenter som kan føre til forandringer på dette feltet **hvis ikke avisa apres**. Og faktum er: med sine svakheter går KK langt utpå alle andre aviser i Norge når det gjelder å treffe den delen av arbeiderklassen hjemme, som kan drive arbeiderklassen og resta av det arbeidende folket i retning av å bli seg sin subjektive kraft som klasse bevisst. **Lykke til !**

KK-aktivist i Arbeidsplasslag

**UTEN
EI REVOLUSJONÆR
AVIS -
INTET
REVOLUSJONÆRT
PARTI!**